

Recentment, el Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC) denunciava la situació en què encara es troben molts corresponsals de comarques, que es veuen obligats a treballar sense un sou fix. La situació, comprovo amb disgust, no ha canviat gaire des que vaig deixar la corresponsalia per incorporar-me a una redacció, i d'això fa ja més de disset anys. El corresponsal de comarques, de forma generalitzada, continua cobrant per crònica publicada (en el millor dels casos, per crònica acceptada), pagant de la seva butxaca la factura del telèfon, els desplaçaments o qualsevol altra despesa necessària per fer la seva feina. Naturalment, el corresponsal de comarques continua sense tenir garantits drets tan elementals com les pagues extraordinàries o les vacances remunerades.

El corresponsal de comarques, si vol estar mínimament cobert front a una malaltia o un accident, haurà de pagar-se un autònom, la qual cosa és força difícil mentre les empreses paguin 12 euros per crònica, com està succeint a bona part de les cadenes de ràdio. Per poder subsistir, en conseqüència, estarà obligat a pluriocupar-se. Això no obstant, sovint se li exigirà estar disponible a qualsevol hora del dia, inclosos els caps de setmana.

Però no tota la responsabilitat de la precarietat del treball del corresponsal de comarques és de l'empresa. Els periodistes que treballen a la redacció central hauríem de fer un cert examen de consciència sobre el tracte que els hi dispensem. Sovint expressem públicament queixes sobre la qualitat del seu treball, o del que triguen en enviar la seva crònica, sense tenir en compte les condicions de precarietat en què realitzen la seva feina. També passa que donem prioritat a una notícia elaborada des de la redacció —el centralisme no és malauradament una exclusiva de Madrid— sense parar-nos a pensar si no és més important la que ens està oferint el corresponsal.

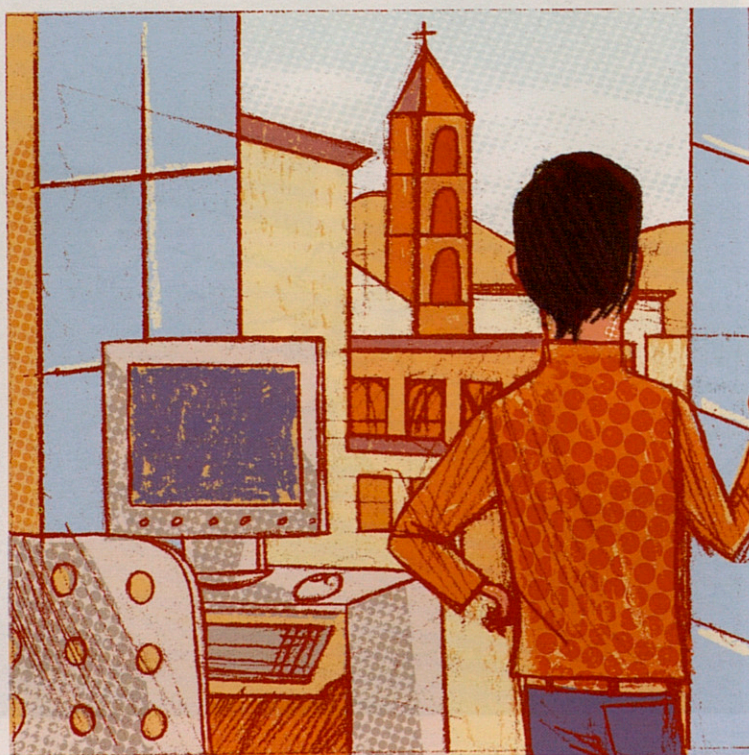
També, amb massa freqüència, ens oblidem de les seves condicions de treball a l'hora de reivindicar millores laborals per a la redacció. El corresponsal de comarques no solament és el gran oblidat quan es tracta de discutir millores laborals,

sinó que acostuma a ser el primer que deixa de cobrar quan l'empresa travessa problemes econòmics. La majoria de vegades està obligat a defensar les seves reivindicacions en solitari, sense la solidaritat d'una redacció que veu els seus problemes com una cosa llunyana, amb les dificultats afegides que suposa la distància respecte al centre de treball principal i amb la resta de companys corresponsals. A més, els interessos legítims de tots els corresponsals de comarques no sempre coincideixen.

Cada corresponsal és un món, amb unes problemàtiques i unes aspiracions particulars i professionals que sovint són diferents i de vegades contradictòries respecte a les dels seus companys, tot i que treballin per a un mateix mitjà de comunicació. Hi ha corresponsals que treballen per algun

mitjà local i fan servir la corresponsalia com una font addicional d'ingressos, hi ha corresponsals que van fer servir aquesta feina com a trampolí per accedir a la redacció central o per fer currículum de cara a un treball més estable i n'hi ha que compaginen diferents feines per subsistir. Totes les opcions són legítimes, però no poden servir per emascarar un problema que es manté ocult i sense solució des de fa tant de temps.

M'he limitat a donar quatre pinzellades de la meua visió particular

SONIA P. FLORES
Dibuixant

sobre la figura i la problemàtica del corresponsal de comarques. Al marge de les aspiracions que tinguin els diferents corresponsals que hi ha actualment a Catalunya, crec que hi ha una tasca molt important a fer per dignificar aquesta figura, que ha generat tants bons professionals.

Per finalitzar aquest article, voldria emplaçar el Col·legi i el Sindicat de Periodistes a obrir un debat sobre la figura del corresponsal de comarques que hauria de finalitzar amb la creació d'un estatut que estableixi unes condicions laborals i professionals mínimes per a aquesta figura: des del reconeixement de la seva vinculació laboral, fins a l'establiment d'un sou mínim o l'obligació de pagament de les despeses, passant per garantir una prioritat a l'hora d'ocupar una vacant a la redacció.